

**Chương 237: Công Quốc Saint-Owan (2) - Tâm
Sự Với Adriana**
(Số từ: 3416)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:29 PM 11/05/2023

Ngoài những bức tường của nó, người ta không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì khác của Tu viện Atrowan từ bên ngoài, có lẽ đó là để giảm thiểu khả năng các nữ tu sống ở đó bị nhìn thấy.

Tôi thậm chí không thể nhìn thấy nội thất được thiết lập như thế nào. Tất cả có thể chỉ đơn giản là một tu viện, nhưng có thể có một cái gì đó giống như một khu vườn ở giữa.

Khi tôi đến cửa trước và nói rằng tôi đang ở đó để tìm ai đó, thay vì mở cửa cho tôi, họ chỉ lách qua một khe nhỏ. chỉ để lộ đôi mắt của họ, và chỉ đơn giản nói với tôi rằng đó là khu vực cấm đàn ông.

Tôi đã đến đó càng nhanh càng tốt, vì vậy tôi đã mong đợi một số khúc mắc và khúc ngoặt.

Mặc dù tôi khá chắc chắn rằng sẽ mất một thời gian để quay lại và như vậy, nhưng tôi không bao giờ ngờ rằng mình thậm chí sẽ không bao giờ có thể vào tu viện.

*Bang Bang!

“Này! Tôi sẽ không vào, nhưng có thể vui lòng gọi Adriana cho tôi được không!? Nếu nói với cô ấy rằng tôi là Kouhai của cô ấy ở Temple và tôi muốn nói chuyện một chút, tôi chắc chắn rằng cô ấy sẽ ra ngoài! ”

-...Chị Adriana nói rằng chị ấy không muốn gặp bất cứ ai từ Temple. Quay về đi.

Tôi không thể tin rằng cô ấy không muốn gặp bất cứ ai từ Temple.

Cái quái gì đã xảy ra vậy?

“Sao cũng được, chỉ cần nói với cô ấy những gì tôi đã nói. Có phải tất cả các nữ tu của Towan đều không thân thiện như vậy không?”

-...

Tôi không nghe thấy thêm bất kỳ lời nào từ bên trong cánh cửa trong một lúc.

...Tôi có vượt quá giới hạn khi đề cập đến tất cả các nữ tu của Towan không?

-Tên cậu là gì?

“Tôi là Reinhardt.”

-Đừng hy vọng một câu trả lời tích cực.

"Dù sao thì cũng cảm ơn."

Có vẻ như cô ấy đã rời đi. Tôi dựa lưng vào những bức tường đồ sộ, cao lớn của tu viện khi tôi thẫn thờ nhìn lên bầu trời đầy trăng.

Tôi nên làm gì...?

Có một điều với Adriana là tốt.

Tôi cảm thấy như mình lại phạm một sai lầm lớn nữa.

Tôi đã vội vàng, vì vậy tôi thực sự không thể nói cho ai biết tôi đã đi đâu.

Điều gì sẽ xảy ra nếu họ đã phát hiện ra rằng tôi lại đột nhiên biến mất? Nếu Temple lại rơi vào tình trạng hỗn loạn... Tôi thực sự có nguy cơ bị Ellen đánh tơi bời... Lẽ ra tôi nên nói điều gì đó.

Tôi có thực sự mất trí khi nghe tin Adriana bỏ học không?

Tôi chỉ lên và rời đi mà không có một dấu vết.

Tôi nên nói gì với họ khi tôi quay lại?

Không, lẽ ra tôi nên quay lại càng sớm càng tốt.

Tôi sẽ phải xếp hàng bao lâu để vào cổng dọc?

Trở thành một sinh viên Temple ít nhất cũng không giúp được gì.

Một lúc sau, một cánh cổng nhỏ bên cạnh cổng chính từ từ mở ra.

“...Kouhai.”

Từ đó, Adriana, với vẻ mặt đau khổ, bước ra ngoài.

Adriana mặc một bộ trang phục tu sĩ đen trắng gọn gàng, khá hợp với cô.

Mặc dù vậy, cô ấy trông cũng rất đẹp trong bộ đồng phục Temple.

Lần đầu gặp cô ấy, tôi đã nghĩ cô ấy là một người đẹp khá hiện đại, nhưng nhìn cô ấy ở tu viện...

Tôi nên gọi phong cách sạch sẽ hay gọn gàng?

Nó có vẻ rất phù hợp với Adriana, người luôn đúng đắn.

Adriana, người đã nói rằng cô ấy sẽ không gặp bất cứ ai từ Temple, đã ra ngoài khi biết rằng đó là tôi.

“Tôi thực sự không muốn đi ra, nhưng tôi không biết... nếu không thì rốt cuộc cậu sẽ làm gì, Kouhai...”

Tôi không ngờ rằng danh tiếng làm những điều điên rồ ngoài dự đoán của bất kỳ ai lại giúp tôi đến đó.

Adriana thể hiện nhiều nét mặt khác nhau, có lẽ vì cô ấy đang gặp khó khăn.

“Còn Temple thì sao?”

Giữa lúc đó, cô bày tỏ mối quan tâm của mình.

“Chuyện đó bây giờ không quan trọng.”

Trong khi tôi cũng lo lắng về điều đó, cô ấy quan trọng hơn với tôi vào lúc này. Cỏ xung quanh tiền tệ trên sườn đồi, chuyển sang màu nâu, đung đưa trong gió.

“Hãy đi dạo một chút.”

Adriana từ từ dẫn đầu, và tôi đi bên cạnh cô ấy.

Adriana, người luôn hăng say tập luyện, trông không giống thế trong trang phục tu viện. Cô ấy có

một bầu không khí xung quanh nói với cả thế giới rằng cô ấy không biết cách chiến đấu và cô ấy sẽ sống cả đời mà không biết.

“Chà, tôi nghĩ cậu có thể sẽ đến đây, Kouhai.”

“Là vậy sao?”

“Ừm, dù sao thì cậu cũng tọc mạch quá đấy, Kouhai.”

Rốt cuộc, tôi đã chú ý vào việc của người khác không chỉ một hoặc hai lần.

Đó có lẽ là lý do tại sao cô ấy nghĩ trong một góc nào đó rằng tôi sẽ đến gặp cô ấy, ngay cả trong tình huống đó.

“Đó không phải là một cách nói hay cho lắm.”

“Rốt cuộc thì tôi không có ý định để nó trở nên tốt đẹp.”

Adriana cười rất tươi.

“Vậy, tại sao cô lại bỏ học ở Temple?”

“Đó chỉ là kết quả của một điều mà tôi đã suy nghĩ trong một thời gian.”

“Không có chuyện gì xảy ra trong nhiệm vụ nhóm sao?”

“...Nó đã xảy ra, nhưng tôi đã mong đợi điều gì đó như thế sẽ xảy ra. Tất nhiên, nó cảm thấy rất khác khi nó thực sự xảy ra.”

Adriana dường như đang phải gánh rất nhiều rắc rối.

Trong kỳ nghỉ hè của chúng tôi, cô ấy dường như đã phải vật lộn với một thứ gì đó mà cuối cùng cô ấy đã quyết định trong suốt nhiệm vụ.

Có vẻ như có ai đó trong số các bạn cùng lớp của Adriana thích cô ấy, nhưng cô ấy đã đau khổ vì điều đó, vì không thể đáp lại tình cảm của họ.

“Art nói với tôi rằng cậu ấy thích tôi.”

Adriana nhìn tôi khi cô ấy nói.

Art de Gartis... Sinh viên năm hai đã thách đấu tay đôi với tôi.

Vậy là anh chàng đó thích Adriana hả?

“Tôi đã nói là mình không thể tiếp nhận tình cảm của cậu ấy mà.”

“...Gã đó đã làm gì cô?”

Adriana lắc đầu buồn bã trước lời nói của tôi.

“Cậu ấy không làm gì cả. Art không bạo lực đến thế đâu, Kouhai.”

Họ đã cãi nhau.

“Tôi chỉ nghĩ rằng sau đó bản thân không nên ở Temple nữa. Đó là lý do.”

“Điều đó đã đủ để cô quyết định rời khỏi Temple chưa?”

Adriana dừng lại một lúc và nhìn tôi.

“Kouhai.”

Cô ấy trông khá chán nản.

“Điều này đã xảy ra hơn một lần.”

Adriana nói với tôi rằng cô ấy đã trải qua điều gì đó tương tự như Orbis Class.

Art không phải là vấn đề duy nhất, cô đã trải qua những điều đó quá thường xuyên.

Có phải cô ấy chỉ mệt mỏi với nó? Adriana im lặng nhìn tu viện.

“Kouhai, tôi lớn lên, sống ở nơi này cả đời.”

Và sau đó chúng tôi bắt đầu nói về một thứ hoàn toàn khác.

—Tu viện Artowan...

Một khu vực có giới hạn cho nam giới.

“Một số người sống trong tu viện, tức là Tu viện Artowan, sống cả đời ở đó. Những người đó thậm chí không bao giờ nhìn thấy một người đàn ông cho đến ngày họ chết. Khi những đứa trẻ mồ côi được giao phó cho tu viện khi còn rất nhỏ, điều đó không phải là không thể.”

Có vẻ như thực sự có một số người chưa bao giờ nhìn thấy một người khác giới nào trong suốt cuộc đời của họ trong tu viện.

Giả sử rằng họ sẽ không ra ngoài trong suốt quãng đời còn lại...

Điều đó không có nghĩa là họ sẽ tự nhốt mình trong nhà tù đó cả đời sao?

Tôi không thể hiểu tại sao một người lại sống như vậy. Adriana lắc đầu, dường như hiểu những nghi ngờ của tôi.

"Đơn giản là có những người hài lòng hơn với lối sống này. Thay vì bị lấp đầy bởi những ham muốn trần tục, một cuộc sống cống hiến cho đức tin và tu dưỡng bản thân sẽ khiến họ hài lòng hơn rất nhiều."

Một số người có thể sống hạnh phúc trong nhà tù rộng lớn nhưng chật hẹp đó cả đời, từ bỏ nhiều ham muốn con người của họ.

Tại sao Adriana lại nói với tôi những điều như vậy?

"Kouhai, tôi rời tu viện lần đầu tiên vào năm ngoái."

Adriana chưa học khu tiểu học của Temple, nhưng cô ấy đã vào ngay Royal Class. Điều đó có nghĩa là cô ấy đã sống trong tu viện 17 năm và rời nó lần đầu tiên vào năm trước.

"Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người con trai sau khi sống trong một thế giới tràn ngập giáo lý, diễn giải và cầu nguyện tôn giáo. Tôi đã gặp những người có quan điểm hoàn toàn khác với tôi và có những giá trị hoàn toàn khác."

Adriana lặng lẽ đi qua đồng cỏ màu nâu dưới ánh trăng.

Bước đi của cô có vẻ nhẹ nhàng.
Adriana giống như một kẻ lang thang.

Cô không biết đích đến của mình là gì, nhưng cô vẫn tiếp tục bước đi, cố gắng tìm kiếm thứ gì đó.

"Tôi đã học được rất nhiều điều... Rằng có rất nhiều người khác nhau trên thế giới, có rất nhiều điều ngớ ngẩn trên thế giới, rằng có rất nhiều món ăn ngon trên thế giới và có rất nhiều điều thú vị và vui vẻ. thứ trên đời. Thế giới tràn ngập quá nhiều niềm vui và bất hạnh. Thế giới... "

"Thế giới..."

"Thế giới thật tươi đẹp."

Adriana nhìn lên bầu trời.

"Thực vậy. Tôi cũng biết được rằng có rất nhiều điều buồn trên thế giới này mà tôi chưa từng trải qua, nhưng tôi đã tìm thấy rất nhiều điều vui vẻ và hạnh phúc hơn trong đó".

Adriana có vẻ vui mừng vì thế giới mà cô ấy tìm thấy bên ngoài giới hạn của tu viện thật đẹp.

"Tôi muốn hòa đồng với mọi người, vì vậy tôi cố gắng đối xử tốt với mọi người. Tuy nhiên, có một vài người đã hiểu sai ý định của tôi. Không, nó thậm chí không thể được gọi là một sự hiểu lầm. Tôi không biết khi nào việc coi ai đó như một người bạn kết thúc và khi nào hành động như thể tôi quan tâm đến ai đó bắt đầu."

Adriana, trong những ngày đầu sau khi nhập học, dường như giống với Ellen nhưng lại khác biệt.

Ellen không biết cách cư xử với mọi người nên cô tránh mặt họ.

Adriana không biết cách cư xử với mọi người, vì vậy cô ấy chỉ đơn giản là tốt bụng và tử tế với mọi người.

Adriana có thể đã hơi quá tay.

“Vì vậy, những điều như thế đã xảy ra một vài lần. Nếu ai đó tỏ tình với tôi, tôi sẽ từ chối họ và nói với họ những điều như: ‘Bạn không biết rằng tôi không thể làm những việc này vì tôi là linh mục của Towan sao?’ Đó là điều luôn khiến họ ghét tôi. Họ sẽ hỏi tôi tại sao tôi lại đối xử tốt với họ như vậy và dẫn dắt họ đi tiếp.”

Những gì Adriana làm chỉ để gần gũi với những người xung quanh đã khiến một số người hiểu lầm ý định của cô ấy, vì vậy có vẻ như Adriana đã gặp khá nhiều rắc rối, kể cả bên ngoài Royal Class, trong năm nhất của cô ấy.

Mặc dù cô ấy dường như bị tổn thương trong những tình huống đó, nhưng Adriana đã cố gắng vạch ra ranh giới rõ ràng giữa bản thân và những người khác.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, không ai có thể làm gì trước những mong muốn của trái tim.

—Art thích Adriana.

Anh thú nhận, và cuối cùng, quá mệt mỏi với việc lặp đi lặp lại vòng tròn bất tận đó, Adriana đã quyết định bỏ học Temple.

“Đó không phải là kết thúc của nó. Thậm chí có những người thích những người thú nhận với tôi, và những người đó trở nên ghét tôi và trở nên ghen tị với tôi, tấn công bằng cách làm tôi khó chịu với những lời đàm tiếu khủng khiếp.

Đôi mắt của Adriana run rẩy.

Cô không biết liệu điều đó có đúng với Art hay không.

Adriana không thể chấp nhận tình cảm của Art, nhưng người khác có thể thích anh ấy, thì người đó chắc chắn sẽ ghét Adriana.

Mặc dù vậy, những tin đồn khủng khiếp mà cô ấy đang nói đến là gì?

Adriana thậm chí còn không buồn nói cho tôi biết chúng là gì, nhưng chỉ cần đề cập đến sự tồn tại của chúng thôi cũng đủ khiến cô ấy khó khăn rồi. Có vẻ như những tin đồn phải là bản thử.

Adriana đang gặp khó khăn.

Tôi đã không nhận thức được bất kỳ điều đó.

“Có rất nhiều điều tôi không biết, và vẫn còn nhiều điều nữa. Tôi đã cố gắng để làm tốt hơn, nhưng nó không diễn ra tốt đẹp.”

Adriana, người dường như giỏi mọi thứ và hòa đồng với mọi người, thực sự không vui.

Tôi thực sự lớn tuổi hơn cô ấy, nhưng tôi vẫn sai về cô ấy.

Adriana là senpai của tôi nên tôi chỉ nghĩ Adriana là kiểu người giỏi mọi thứ như thể cô ấy thực sự là senpai của tôi vậy...

Adriana là một người tốt, vì vậy tôi tin rằng cô ấy cũng sẽ có thể tự chăm sóc bản thân thật tốt.

Tuy nhiên, Adriana thực sự gặp khó khăn khi đối phó với những người mà tôi không hề hay biết. Suy nghĩ về cách hòa hợp với những người khác, hành động tốt nhất có thể và đôi khi thất bại.

Adriana đang bị tổn thương.

"Khi tôi sống trong tu viện, tôi hài lòng với điều đó vì đó là cả thế giới của tôi. Tôi không biết gì ngoài thế giới đó."

Tuy nhiên, Adriana hẳn đã thay đổi sau khi cô ấy khám phá ra thế giới bên ngoài và tất cả những điều mà trước đây cô ấy không hề biết.

"Có quá nhiều thứ đang diễn ra trên thế giới. Có những việc cần phải có người nhúng tay vào, và tôi đã nghĩ rằng mình có thể là người làm việc đó. Nếu tôi được yêu cầu quay trở lại sống phần đời còn lại trong Temple, có lẽ tôi sẽ không thể. Đó là những gì tôi đang nghĩ, ít nhất. Tất nhiên, tôi cũng

không cần phải làm vậy. Viện trưởng cũng muốn tôi nhìn ra thế giới nhiều hơn nữa.”

Adriana cũng không thực sự bị buộc phải trở thành một nữ tu.

“Lúc đầu, tôi có thể chịu đựng được vì mục tiêu của tôi là gia nhập Hiệp sĩ Templar. Tôi đã lên kế hoạch chỉ đơn giản là chịu đựng những vấn đề phát sinh từ mối quan hệ giữa con người với nhau và tốt nghiệp Temple. Tôi tin rằng lý do của cuộc đời mình là để gia nhập Hiệp sĩ Templar và chiến đấu vì những điều tốt đẹp hơn.”

Adriana đã muốn gia nhập Hiệp sĩ Templar. Cô ngưỡng mộ họ đến mức đã trực tiếp đến gặp họ khi họ trở về từ Darklands.

“Tuy nhiên, tôi không biết nữa. Olivia đã từ bỏ đức tin của mình, và chỉ huy của Hiệp sĩ Templar thậm chí còn cố gắng tra tấn con gái của mình. Khi tôi biết được những điều này... tôi không còn chắc chắn liệu đó có thực sự là con đường đúng đắn hay không...”

Đó cũng là kết quả của hiệu ứng cánh bướm do hành động của tôi gây ra.

Adriana, người đang phải chịu đựng tất cả những vấn đề do mối quan hệ giữa con người gây ra và có mục tiêu gia nhập Hiệp sĩ Templar, đã phát hiện

ra rằng Hiệp sĩ Templar thực sự không lý tưởng như cô nghĩ.

Olivia đã từ bỏ đức tin của mình, và trong khi Adriana thì không, cô ấy vẫn còn đau đớn.

Cô đã đau khổ suốt thời gian qua vì nó.

Vì mục tiêu sống của cô ấy đã không còn, Adriana có tin rằng không có lý do gì để cô ấy phải chịu đựng cuộc sống của mình tại Temple đầy rắc rối không?

“Vì vậy, tôi quyết định ở lại tu viện này cho đến hết đời.”

Cô cảm thấy mệt mỏi với việc cố gắng duy trì tất cả những mối quan hệ đó với những người xung quanh.

Giữa tất cả sự quan tâm mà cô ấy là đối tượng cũng như ác ý và hận thù do nó gây ra, cuối cùng cô ấy đã cố gắng quay trở lại nơi cô ấy đã bắt đầu.

“Tôi không muốn biết thêm những điều mình chưa biết nữa, vì vậy tôi chỉ muốn quay trở lại nơi bản thân đến và cuộc sống mà tôi đã sống trước đây.”

Không có lý do gì để cô ấy ở lại Temple, nơi Adriana phải chịu đựng sự hiểu lầm và thông tin sai lệch, sau khi mục tiêu của cô ấy đã biến mất.

Adriana thấy Olivia từ bỏ đức tin của mình...

Adriana đã học được rất nhiều điều mà cô ấy không muốn biết...

Có phải Adriana đã chọn quay trở lại tu viện trước khi biết được nhiều điều mà cô ấy không muốn biết?

Adriana nhìn tôi.

“Tôi đã nói với Art rằng tôi không thể và không nên thích cậu ấy, rằng tôi không thể làm điều đó và tôi cảm thấy thực sự có lỗi, nhưng tôi không thể chấp nhận tình cảm của cậu ấy. Tôi đã sử dụng cùng một cái cớ mà tôi luôn sử dụng. Tôi luôn nói những lời đó khi tôi từ chối ai đó.”

Đôi mắt cô có vẻ buồn.

“Đó không phải là lỗi của Art. Đó cũng không phải là lỗi của những người đã yêu tôi. Đó có lẽ là lỗi của tôi. Tôi đã không thể giữ khoảng cách phù hợp giữa chúng tôi, vì vậy mọi người đã hiểu lầm... Tất cả nếu đó có lẽ là lỗi của tôi khi hành động theo cách như vậy.”

Đó cũng không phải là lỗi của Adriana.

Tôi muốn nói với cô ấy điều đó, nhưng tôi không thể mở miệng.

Sau khi chạy trốn, Adriana đã tự hạ thấp bản thân mình.

Cô không ghét ai, nhưng cô ghét chính mình.

“Kouhai...”

Adriana lặng lẽ nhìn tôi.

“Chúng ta không thể làm bạn với tất cả mọi người.”

Điều đó nghe giống như một lời cảnh báo từ một người đã thất bại.

‘Đừng làm thế.’

‘Thậm chí đừng mơ về nó.’

Một cái gì đó như thế.

—Đó là kiểu cảnh báo, và lời nói chứa đầy sự hối tiếc của chính cô ấy.

Adriana...

Adriana, người đã phải chịu đựng quá nhiều chỉ vì ở Temple...

Tôi không thể yêu cầu Adriana trở lại Temple.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading